

Modlitby za nejmenší

P. Jiří Korda, Ve Lhotce 36, 142 00 Praha 4
registrace@modlitbyzanejmensi.cz
www.modlitbyzanejmensi.cz
telefon: 725 797 561

Leden 2015: Za ty, kteří považují manželství za přežitek.

Únor 2015: Za osoby zasvěceného života a jejich představené.

Chvála Kristu, bratři a sestry!

Na podzim proběhla v Římě mimořádná biskupská synoda o rodině. Současně papež František vyhlásil rok 2015 rokem zasvěceného života. Také my se soustředíme první dva měsíce nového roku na manželství, rodinu a zasvěcený život. Co mají tato témata společného? Možná to vyzní pesimisticky, ale první, co mě napadá, jsou tři věci: „nepochopení, znevažování a popírání smyslu“.

Nejdříve přišel na řadu zasvěcený život. V Evropě v průběhu novověku postupně narůstal odpor vůči zasvěcenému životu jako takovému. Ztrácí se pochopení oprávněnosti, smyslu a přínosu tohoto radikálního způsobu života. Příklad za všechny – reformy Josefa II. Není třeba podsouvat tomuto asketickému panovníkovi nějaké zlé, proticírkevní úmysly. Byl hluboce přesvědčen o správnosti zrušení „nepotřebných“ klášterů. Tedy těch, které podle osvíceneckých měřítek nevykazovaly dostatečný prospěch pro společnost. Vždyť účinek „modlení“ se nedá změřit, zvážit, spočítat. Pro úplnost je ale třeba dodat, že v každé době byly a jsou kláštery, které se vzdálily původním ideálům, a tak ztrácela jejich existence smysl. Nicméně od dob francouzské revoluce se ve vlnách opakují otevřené útoky proti Církvi a konkrétně proti zasvěcenému životu. Poslední takovou vlnu jsme v naší zemi zažili během komunismu. Takové pronásledování zasvěcený život sice značně zdecimovalo, ale nezničilo. Vždyť jak řekl Tertulián, krev mučedníků je semenem nových křesťanů. A to platí jistě i o povoláních k zasvěcenému životu. Jistě, komunity se po roce 1989 musely naučit žít „normální“ řeholní život, a dlužno dodat, některým se to nepodařilo dodnes. Ale to samo o sobě není podle mne tím, co řeholní život ve skutečnosti zabíjí. Tím je rezignace na původní ideály zakladatelů, na radikalitu radostné zvěsti Ježíše Krista. Poslední koncil k tomu v druhém bodě dokumentu *Perfectae caritatis* mimo jiné říká: „...Protože hlavním pravidlem řeholního života je následování Krista podle učení evangelia, ať toto považují všechny společnosti za nejvyšší pravidlo. Je na prospěch církve, aby společnosti měly svůj zvláštní ráz a úkol. Proto je třeba věrně chápat a zachovávat jak ducha zakladatelů a je-

jich záměry, tak zdravé tradice; to vše tvoří dohromady rodinný majetek každé společnosti... Řeholní život je zaměřen především k následování Krista a spojení s Bohem prostřednictvím slibu zachovávat evangelijní rady. Proto je třeba vážně si uvědomit, že i nejlepší přizpůsobení potřebám naší doby zůstane neúčinné bez obnovy duchovní; ta musí mít vždycky první místo i při rozvíjení vnější aktivity..."

A tak nemá smysl ztrácet čas naříkáním a nadáváním, jak nám svět nerozumí a jak nechápe důstojnost zasvěceného života, ale je třeba přiložit ruku k dílu. Ti, kdo žijí v řeholním životě, příkladným životem, my ostatní zvláště modlitbou. Nejen za nová řeholní povolání, ale hlavně za dary Ducha svatého, aby řeholníci a řeholnice kráčeli v Kristových, a ne v jiných stopách.

V posledních sto letech dostává na frak i institut manželství a rodiny. Do konce i mladí z praktikujících katolických rodin často nechápou, co je špatného na tom, žít spolu jen tak. K čemu je dobrý ten „kus papíru“? Stejně jako u zasvěceného života je k ničemu si na to pořád stěžovat a rozčilovat se. Je dobré nezapomínat se občas zeptat, jak by se zachoval Pán Ježíš? Myslím, že stále platí totéž: Trpělivá a přitom jasná, nepodlézavá slova tam, kde jsou uši, ale hlavně srdce, ochotné naslouchat. K tomu vroucí modlitba, protože ta dokáže zázraky. Vždyť platí Ježíšovo „*Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, dá mu kámen?*“ S důvěrou se tedy svěřujeme do moci Otcovy. A k tomu osobní příklad.

Je těžké chtít po mladých lidech zodpovědné jednání, když ani u vlastních rodičů ho neviděli. Až budete chtít někdy obhajovat katolické pojetí manželství, doporučuji místo dlouhých teologických úvah nechat zaznít slova svatebního obřadu. Třeba některé biblické čtení nebo přímo slova slibu. Ať si každý dosadí konkrétní jména, například: „*Já, Karel, odevzdávám se tobě, Emilko, a přijímám tě za manželku. Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu všechno dobré i zlé až do smrti. K tomu ať mi pomáhá Bůh. Amen.*“ Krásné, ale náročné. Proto také zaznívá v závěru prosba o Boží pomoc. Vždyť bez Božího požehnání marné je veškeré naše namáhání!

Milí, děkuji Vám za přání k Vánocům a do nového roku, a zvláště za Vaše modlitby. Vyprošuji Vám i Vaším blízkým hojnost Božího požehnání!

Jiří Korda, kněz Kristův

P.S.: Na adrese <http://modlitbyzanejmensi.cz> jsou zveřejňovány akutní prosby poradny Aqua vitae za děti ohrožené umělým potratem, mše svaté denně sloužené za zastavení umělých potratů a modlitební setkávání se stejným úmyslem.